

ת"פ 11073/12/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד עמירה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 11073-12-20 מדינת ישראל נ' עמירה(עציר)

24.8.2021

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד עמירה (עציר)

הנאשם

באת-כוח המאשימה: עו"ד אריאלה נבון (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

בא-כוח הנאשם: עו"ד נמיר אדלבי

גזר דין

על-פי הכרעת הדין מיום 11.4.2021, הנאשם הורשע בהתאם להודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירת התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **החוק**) ובעבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) בחוק. הסדר הטיעון כלל תיקון של כתב האישום, אך לא כלל הסכמה בעניין העונש.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. הנאשם גר בשכונת צור באהר שבדרום ירושלים ועבד ברחוב בית הדפוס בשכונת גבעת שאול במערב ירושלים. ביום 26.11.2020, סמוך לשעה 08:15, לאחר משמרת לילה במקום עבודתו בגבעת שאול, עלה הנאשם על אוטובוס בקו 52 הנוסע לכיוון צפון העיר דרך שכונת רוממה, בכיוון הפוך מכיוון הנסיעה לביתו. ברשות הנאשם היה כובע גרב שחור ובכיסו היה תרסיס גז פלפל.

הנאשם ירד מהאוטובוס ברחוב סורוצקין בשכונת רוממה בירושלים, נכנס לגינת בית ברחוב, ראה חלון עם סורג שבור, הרים את התריס בכוח, פתח את חלון הזכוכית והתפרץ אל תוך הבית. אותה עת, שהו בבית ש"א, כבת 60, אשר שכבה במיטתה בחדר השינה בשל חולי ובתה, צ"ק, ילידת 1986 (כבת 35) (להלן גם - **הנפגעת**).

3. הנאשם נכנס אל הבית דרך חלון בחדר אחר הבחין כי במסדרון, סמוך לדלת חדר השינה, ישנו תיק בצבע תכלת-אפור השייך לצ"ק. בתיק היו 2,225 ₪, כרטיסי אשראי, טלפון נייד וחפצים אישיים נוספים. הנאשם נטל את התיק במטרה לשלול אותו מצ"ק שלילת קבע והלך אל עבר הדלת כדי לצאת מהבית.

צ"ק הבחינה דרך דלת חדר השינה שהתיק זז ממקומו, יצאה מהחדר, הבחינה בנאשם והחלה לצעוק "גנב גנב".

הנאשם, אשר הבחין בה, הוציא את תכשיר גז הפלפל שהיה ברשותו וריסס גז פלפל אל עבר צ"ק כדי למנוע ממנה להתנגד לגניבת התיק וכדי להתגבר על התנגדות אפשרית מצדה. צ"ק, אשר נפגעה בעיניה מגז הפלפל שריסס הנאשם, חזרה אל חדר השינה וסגרה אחריה את דלת החדר בעודה ממשיכה לצעוק "גנב גנב". בתגובה לצעקות, יצא הנאשם מהבית לאחר שגנב גם את מפתח הבית שהיה בדלת ונעל אחריו את הבית מבחוץ באמצעות המפתח שגנב.

4. סמוך לשעה 10:00 עצרו שוטרים את הנאשם ומצאו בתוך תיקו את התיק של צ"ק. התיק וכל תכולתו הוחזרו אליה במלואם, לרבות הכסף, כרטיסי האשראי, הטלפון הנייד והמפתח.

בעקבות האירוע המתואר נפגעה צ"ק בעיניה ונזקקה לטיפול רפואי וכן נשבר חלון בביתה של ש"א.

רקע והשתלשלות ההליכים הדרושים לגזר הדין

5. להלן יובא תיאור עיקרי ההליכים בהליך העיקרי ובהליך המעצר (מ"ת 11131-12-20 (להלן - **הליך המעצר**), שמסמכיו הוגשו בדיון מיום 27.4.2021), הדרושים לגזר הדין.

6. הנאשם נעצר במועד האירוע, ביום 26.11.2020. כתב האישום הוגש ביום 6.12.2020 ובמועד זה גם הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים, אשר נדונה ביום 10.12.2020. בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר, נעתר בית המשפט (כב' השופט א' רון) לבקשת בא-כוח הנאשם להורות על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן, אשר את אפשרות הפניית הנאשם לגמילה מסמים בקהילה טיפולית כחלופת מעצר. זאת חרף התנגדות המאשימה, אך לנוכח טענת ההגנה כי העבירות נעברו על רקע התדרדרות הנאשם לשימוש בסמים. כבר באותה החלטה הודגש כי בשל העבירות שבהן הואשם הנאשם, הרשעותיו הקודמות והעובדה שלחובתו מאסר מותנה בר הפעלה, ספק אם אמנם ישנה הצדקה לבחינת החלופה האמורה.

7. בתסקיר מיום 23.12.2020, נדרש שירות המבחן בין השאר, לדברי הנאשם בדבר שימושו האינטנסיבי בסמים מסוג חשיש ולרקע העברייני שלו. הובעה הערכה כי הסיכון להישנות עבירות מצד הנאשם הוא משמעותי ואף נאמר כי מודעותו למצב התמכרותו היא "מילולית". למרות זאת הומלץ להפנות אותו למסגרת טיפולית לגמילה בסמים בקהילה הטיפולית 'אלפטאם' בטיבה (להלן - **הקהילה הטיפולית** או '**אלפטאם**'), כבר בשלב המעצר.

בתום הדיון מיום 30.12.2020, שבמהלכו חזרה המאשימה על התנגדותה להמלצת שירות המבחן ואילו ההגנה ביקשה לאמצה, חזר בית המשפט והעלה את לבטיו אם אמנם נכון להפנות את הנאשם אל הקהילה הטיפולית. עם זאת, הורה לשב"ס לאפשר את השתתפות הנאשם בריאיון לשם בחינת התאמתו לקהילה הטיפולית וכן הורה לערוך את הבדיקות והסידורים הדרושים לשם קליטתו שם. בדיון מיום 6.1.2021, לאחר שהתקבל דיווח משירות המבחן כי הריאיון התקיים וכי הנאשם נמצא מתאים להשתלב בקהילה, שוב הורה בית המשפט לשב"ס לאפשר את הסידורים הדרושים.

בדיון נוסף מיום 18.1.2021 במסגרת הליך המעצר, חזרה המאשימה על נימוקי התנגדותה להפניית הנאשם אל הקהילה הטיפולית ואילו ההגנה חזרה על בקשתה לאפשר זאת. בהחלטה ממועד זה קבע בית המשפט, כי למרות היותו ער לכל טענותיה של המאשימה, הוא רואה לנכון "לאפשר את מיצוי המהלך". בהתאם לכך קבע, כי הנאשם ישוחרר מהמעצר ביום 24.1.2021 ויועבר באמצעות שב"ס במישרין אל הקהילה הטיפולית. הערבויות שנדרש הנאשם להמציא לשם הבטחת עמידתו בתנאי השחרור, נקבעו בהחלטות נוספות מיום 19.1.2021 ומיום 21.1.2021.

8. דיון ראשון בהליך העיקרי התקיים ביום 22.12.2020 ולאחר קריאת כתב האישום ביקש בא-כוחו של הנאשם לדחות את מתן התשובה לאישום. בדיון מיום 21.1.2021, הודיע כי הנאשם שוחרר לקהילה הטיפולית וביקש לדחות את מתן התשובה לאישום, כדי לנסות להגיע להסכמות עם המאשימה. בהסכמת הצדדים הדיון נדחה ליום 11.4.2021, בכפוף לכך שהצדדים יוכלו לבקש את הקדמת הדיון.

בדיון מיום 11.4.2021, הודיעו הצדדים על הסדר הטיעון וכן הוגש כתב האישום המתוקן. הנאשם הודה בעובדותיו והורשע בעבירות כאמור לעיל. בהסכמת הצדדים נקבע כי הטיעונים לעונש יישמעו ביום 1.7.2021 וכי לקראת דיון זה יגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של הנאשם.

9. ביום 25.4.2021 הגיש שירות המבחן "**הודעה דחופה**" שבה נאמר כי באותו יום התקבלה הודעת הקהילה הטיפולית "אלפטאם", שלפיה בעקבות "**אירוע חריג ואלים מצד מוחמד [הנאשם] בקהילה, הוא לא יכול להמשיך את הטיפול במסגרתם והם מפסיקים את שהותו בקהילה לאלתר**". עוד נאמר, כי בהיעדר חלופת מעצר מגבה ולנוכח הפרת כללי הקהילה, אין המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ולכן הומלץ להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

הנאשם פנה למשטרה באמצעות אחיו ונעצר. למחרת, ביום 26.4.2021, הגישה המאשימה בקשה לעיון חוזר שבמסגרתה עתרה להורות על מעצר הנאשם עד תום ההליכים. מאחר שהיה זה לאחר הרשעתו, הבקשה הועברה אל ההליך העיקרי ונדונה לפניו ביום 27.4.2021. בפתח הדיון הצעתי להקדים את ישיבת הטיעונים לעונש ובהתאם לכך להקדים גם את הגשת התסקיר בעניין הנאשם. לחלופין הוצע, לדחות את הדיון בבקשה לעיון חוזר בשבוע, כדי לאפשר לשירות המבחן להגיש תסקיר משלים. הובהר אפוא, כי בכל מקרה יש קושי בקיום דיון בהיעדר תסקיר מעודכן.

בהיעדר הסכמה, התקיים דיון לגופה של הבקשה, שבמהלכו עתרה המאשימה למעצר הנאשם עד תום ההליכים ואילו ההגנה טענה בהרחבה יתירה כי יש לאפשר את בחינת אפשרות החזרתו אל הקהילה הטיפולית. כן ביקרה, כי עד מיצוי הבדיקה ישהה במעצר בית. בהחלטה שניתנה בתום הדיון נקבע כי שירות המבחן יגיש עד יום 6.5.2021 (תשעה ימים) תסקיר מעודכן "אשר בשלב זה יעסוק רק בסוגיית המעצר, אפשרות של חלופת מעצר לרבות קהילה טיפולית וכן יפרט באופן ברור יותר את הנסיבות אשר הובילו להוצאת הנאשם מקהילת 'אלפטאם'". עוד נקבע בהסכמת בא-כוח הנאשם כי לעת הזו ישהה הנאשם במעצר והמשך הדיון נקבע ליום 9.5.2021. לבקשת שירות המבחן, ניתנה ארכה להגשת התסקיר ובהסכמת בא-כוח הנאשם, הדיון נדחה ליום 26.5.2021.

10. ביום 23.5.2021 הוגשה בקשת שירות המבחן לאפשר את בחינת אפשרות חזרת הנאשם לקהילת 'אלפטאם'.

בעניין הפסקת שהייתו במקום, נאמר כי החלטת הצוות המקצועי להרחיקו מהקהילה הייתה "עקב חריגות חמורות חוזרות ונשנות של חוקי הקהילה ותנאיה שכללו בין היתר התפרצויות זעם, איומים על מטופלים וסירובים לתפקוד השוטף בתוך הקהילה". עם זאת נאמר, כי ישנה נכונות לבחינת אפשרות חזרת הנאשם אל הקהילה. לפיכך, בהחלטה ממועד זה (23.5.2021) נקבע, כי שירות המבחן ימצה את בדיקותיו ויגיש תסקיר לקראת הדיון שנקבע.

ביום 31.5.2021 הוגשה הודעה נוספת מטעם שירות המבחן, שלפיה קהילת 'אלפטאם' מוכנה לקלוט את הנאשם ביום 6.6.2021 וכן הומלץ לאפשר זאת. בדיון מיום 3.6.2021, חזר בא-כוח הנאשם וביקש לאמץ המלצה זו ולאפשר לנאשם לחזור אל הקהילה הטיפולית. אף המאשימה חזרה על התנגדותה לכך. לטענתה, מלכתחילה לא היה מקום לאפשר את שילוב הנאשם בגמילה במסגרת הליך המעצר וכי אף השלב הנוכחי אינו מתאים לכך. כן טענה, כי אין לאפשר זאת לאחר שכבר ניתנה לו הזדמנות לכך, אך הוא הורחק מהקהילה בשל אופן התנהלותו וכי בכל מקרה תעתור להשתתף מאסר בפועל.

11. בהחלטה מנומקת מיום 10.6.2021 (שניתנה בדיון ממועד זה), נקבע כי ישיבת הטיעונים לעונש תתקיים כפי שנקבע, ביום 1.7.2021, כי רק לאחר קבלת תסקיר מקיף בעניינו של הנאשם תיבחן בקשת ההגנה למצות את בחינת אפשרות קליטתו בקהילה הטיפולית עוד קודם לגזירת עונשו וכי לעת הזו יישאר במעצר. כן הודגש כי אין מקום לטענת ההגנה כי עצם אפשרות הבירור עם קהילת 'אלפטאם', יצרה אצל הנאשם ציפייה שיתאפשר לו לחזור לשם. שכן, מלכתחילה לא ניתנה החלטה אשר אמורה הייתה ליצור ציפייה כזו, אלא נקבע כי על שירות המבחן להביא לפני בית המשפט את מלוא התמונה בעוד הנאשם נתון במעצר. כך, גם אם שירות המבחן בחר לנצל זאת כדי להמליץ למצות את הבירור עם הקהילה והדבר אמנם התאפשר. לפיכך אין אלא להצטרף אם הנאשם פיתח ציפיות ומכל מקום, אפשרות הגמילה תיבחן לאחר שמיעת הטיעונים לעונש. בעניין טענת ההגנה כי בדרך כלל לא יחרוג בית המשפט מהמלצת שירות המבחן רק בשל חשש שהדבר יכבול אותו בגזירת דינו, נאמר, כי כל עוד לא נדונה אותה המלצה, אין מקום לטענה זו ומכל מקום, אף אין מקום לכך שחלופת מעצר תכבול את שיקול דעת בית המשפט בגזירת העונש.

לבקשת שירות המבחן, ישיבת הטיעונים לעונש נדחתה ליום 13.7.2021.

תסקיר שירות המבחן

12. על פי תסקיר שירות המבחן, הנאשם כבן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים בני 1-3, גר בשכונת צור באהר בירושלים, יליד ירושלים ובן למשפחה מוסלמית המקיימת אורח חיים דתי. להוריו שמונה ילדים והוא החמישי ביניהם. אביו עסק בשרברבות. בשל חובות שהאב צבר במהלך השנים, מצבה הכלכלי של המשפחה היה ירוד. לפי דברי הנאשם, יחסיו עם הוריו טובים.

עד כה ט' למד הנאשם במקום מגוריו ובכיתות י'-י"א למד בבית ספר 'סכנין'. לדבריו, למד טכנאות מחשבים עד סגירת המגמה בשל מיעוט תלמידים. לטענתו, היה תלמיד ממוצע, אך נשר מהלימודים לאחר שלא התקבל למגמה הריאלית. הוא עבד עם אחיו בקייטרינג ולאחר מכן עבד בשיפוצים, למד צבעות והתפרנס לסירוגין מעבודות שיפוצים. לפי דבריו,

העביר חלק משכרו לאביו כדי לסייע בפרנסת המשפחה, ובשל כך החלק שנותר ברשותו לא הספיק לו.

13. הנאשם סיפר כי החל להשתמש בסמים בעקבות פטירת אחיינו וכי היה זה עת היה כבן 20 ואולי אף קודם לכן. הוא צרך סמים מסוג קנאביס, 'נייס גאי' ואקסטזי. בחלקם היה זה שימוש יומיומי, בשל כך שלטענתו, זה סייע לו וגרם לו לתחושת רגיעה. לפי דבריו, קודם למשבר הקורונה הפסיק את השימוש ב'נייס גאי', אך אז חזר לכך על רקע מתח נפשי ומשבר כלכלי.

בתסקיר פורטו הרשעותיו הקודמות של הנאשם, אשר כללו הרשעה בחטיפת ארנקים בשנת 2015, שבעטיה נדון למאסר מותנה וכן הרשעה בעבירת קשר לפשע ובעבירת השגת גבול אשר בעטין נדון לשמונה חודשי מאסר בפועל. בתקופת מאסרו השתתף בתכנית של הרשות לשיקום האסיר.

בתסקיר הובא גם תיאור קליטת הנאשם בקהילת 'אלפאטם', לאחר שנמצא נקי מסמים ואלכוהול, תיאור נסיבות הרחקתו משם כמתואר לעיל, ועובדת מעצרו החוזר.

14. בעניין העבירות הנדונות נאמר בתסקיר, כי הנאשם מכיר באחריותו למעשיו וכי לדבריו, הם לא נעשו לאחר תכנון מוקדם, אלא לטענתו, בעת שהיה בדרכו מהעבודה "עלתה במוחו המחשבה לנסות ולפרוץ לבית במטרה להשיג כסף". קודם למעשה השתמש בסמים מסוג 'נייס גאי' וכי הוא קושר את מעשיו לשימוש בסמים. הנאשם אמר שקודם לכניסתו אל הבית, בדק כי אין שם איש, אך כשראה את הנפגעת השתמש בגז הפלפל אשר לפי טענתו, היה ברשותו לצורך הגנה עצמית. עוד נאמר בתסקיר, כי הנאשם הביע חרטה על העבירות בעיקר בשל ההליכים המשפטיים וההשלכות שלהם על אשתו וילדיו. לדבריו, הוא ילמד להיות מחושב בהיבט הכלכלי, כדי להימנע ממצבי מצוקה וכי אם יקלע אליהם יבקש סיוע ממשפחתו.

התרשמות שירות המבחן ממעשי העבירות היא כי הנאשם מסביר את מעשיו על רקע מצבו הכלכלי הירוד, כי גבולותיו הפנימיים חלשים, הוא ממוקד בצרכיו האישיים על חשבון אחרים וכן נראה כי עבר את העבירות על רקע התמכרותו לסמים ובשל קושי בהפעלת שיקול דעת. עוד נאמר, כי הנאשם הביע רצון להימנע ממעורבות פלילית נוספת ורצון לנהל אורח חיים תקין ולדבריו, יוכל לעשות כן אם יתאפשר לו תהליך גמילה משמעותי. הוא הביע רצון להשתלב מחדש בקהילת 'אלפאטם' אף אם הדבר יאריך משך שהייתו במרחק ממשפחתו. על רקע דברים אלו נאמר בתסקיר, כי נראה שהנאשם מבין את התנאים הדרושים לצורך תהליך של שינוי וכי הוא חש מחויב לעמוד בו.

15. על-פי התסקיר, גורמי הסיכון להישנות עבירות מצד הנאשם הם העובדה שזו הרשעתו השלישית בעבירת רכוש, לאחר שכבר נשא במאסר בפועל; שימוש אינטנסיבי בסמים לאורך זמן, בעוד שלא ברור אם ישנה פגיעה בהיבט הקוגניטיבי; קשייו בתכנון צעדיו באופן מושכל; נטייתו לאימפולסיביות; קושי בהצבת גבולות ובראיית האחר אם הדבר מתנגש עם צרכיו.

בעניין גורמי הסיכון לשיקום צוין, כי הנאשם מבטא מסירות ומחויבות למשפחתו; מביע רצון לנהל אורח חיים תקין

ולהימנע ממעורבות פלילית; נראה כי הוא מצליח לבחון את הגורמים אשר הובילו אותו למעשי העבירות; הוא מגלה מודעות לבעיית התמכרותו; רצונו להיגמל.

בסיכום התסקיר נאמר כי נראה שההליכים המשפטיים בעברו של הנאשם לא הביאו לשינוי, אך כיום הוא מגלה מודעות לצורך בטיפול ובשינוי משמעותי ומביע רצון לכך. שירות המבחן העריך כי יתכן שהנאשם יצליח להירתם לטיפול שיקומי אשר יסייע לו בגיבוש זהות נורמטיבית וברכישת כלים להימנע משימוש בסמים וממעורבות פלילית. לפיכך הומלץ לאפשר לו להשתלב שוב בקהילת 'אלפטאם' לשם גמילה מסמים וכי אם ההמלצה תתקבל, יוכל להיקלט שם ביום 18.7.2021.

הצהרת נפגעת העבירה (צ"ק)

16. בהצהרתה של נפגעת העבירה, צ"ק, תוארה פגיעתה מגז הפלפל שהנאשם ריסס על פניה. על-פי תיאורה, הריסוס היה ממושך וממרחק קרוב, שעל-פי הערכתה היה כ-20-30 ס"מ מפניה. ריסוס זה גרם לצריבה כואבת מאוד בפניה, בעיניים, באף, בפה ובגרון ולתחושת שיתוק שמנעה ממנה יכולת לזוז, וכי רק בחלוף זמן מה היא הצליחה ללכת. צ"ק תיארה צריבה קשה מאוד שגרמה לתחושה כמו "בתוך כבשן אש". בתחילה התקשתה לפקוח את עיניה ורק כעבור כיממה חלפה התחושה הקשה. היא תיארה תחושת חוסר אונים של הימצאות ב"כלא" בתוך ביתה.

17. צ"ק סיפרה שהיא אם לשבעה ילדים, העובדת במשרה מלאה כמזכירה בבית ספר תיכון. היא תיארה קשיי תפקוד בשל פחדים וסיוטים קשים שנגרמו לה בשל מעשי הנאשם וכי מאז האירוע כל אדם זר חשוד בעיניה, שמא מדובר בנאשם שחזר. היא תיארה את אובדן שלווה הנפש והביטחון שהיו לה בביתה ולדבריה, מאז האירוע הנדון היא חוששת להישאר לבד בביתה, חוששת להסתובב בביתה ומרגישה פחדים "כמו ילדה קטנה". היא תיארה כיצד כל רעש קטן מבהיל אותה והוסיפה כי מעודה קודם לכן לא הרגישה תחושות כה קשות. כך בין השאר כתבה, כי "כל רעש קטן היה מקפיץ אותי. כשציפור נעמדה על החלון התחלתי לצעוק ולצרוח 'גנב'. הייתי מסויטת תקופה ארוכה. לא הכרתי את עצמי בחיים במצב כזה!!! ולא חשבתי בחיים שאני יכולה להגיע לכזה מצב! התיק שלי - עדיין לא השתחררתי ואני מפחדת להניחו ללא השגחה ובבית אני דואגת להחביאו".

הנפגעת סיפרה כי במשך תקופה ממושכת התקשתה להירדם ואף לאחר שנרדמה, הייתה מתעוררת מתוך סיוטים. לפי דברי בעלה, הדבר אף בא לידי ביטוי בדברים שאמרה מתוך שינה. במשך תקופה ממושכת אף לא הייתה מסוגלת להגיע לבית הוריה, ששם אירע האירוע הנדון. כיום רק אינה מסוגלת לישון שם, אך היא הביעה תקווה, שאף זה יחלוף.

הראיות לעונש

18. מטעם המאשימה הוגשו הראיות הבאות (מטעם ההגנה לא הוגשו ראיות לעונש):

גיליון הרשעות קודמות של הנאשם (ת/1): הרשעה משנת 2015 בעבירה של חטיפת ארנקים, בעטיה נדון למאסר

מותנה למשך חודשיים; הרשעה משנת 2018 בעבירת קשירת קשר לפשע ובעבירת הסגת גבול פלילית, בעטיה נדון לשמונה חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה.

הכרעת דין וגזר דין בת"פ (שלום ירושלים) 34447-06-18 מיום 30.12.2018 (2/ת): על-פי גזר הדין הנאשם נדון לשמונה חודשי מאסר בפועל, ארבעה חודשי מאסר מותנה שיופעל אם תוך שלוש שנים יעבור עבירת רכוש מסוג פשע וארבעה חודשי מאסר מותנה שיופעל אם תוך שלוש שנים יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת קשר לפשע.

טענות הצדדים בעניין העונש

טענות המאשימה בעניין העונש

19. באת-כוח המאשימה עמדה על חומרת העבירות ועל הנזקים החמורים שנגרמו לנפגעת מהתזת גז הפלפל ישירות אל פניה ואל עיניה ממרחק קצר וכן עמדה על הפגיעה הממושכת יותר שנגרמה לה בתחושת הביטחון ובתפקודה, כמתואר בהצהרתה. כן עמדה על חומרת עבירת השוד בנסיבות מחמירות, שעונשה המרבי עשרים שנות מאסר, אשר חומרתה נובעת מהפגיעה הקשה בקניינו של הנפגע, בשלומו ובבריאותו הפיזית והנפשית. לעניין זה הפנתה אל דברי בית המשפט העליון בין השאר, בע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2019), אשר הדגישו את "**הצורך להילחם במבצעה ביד קשה תוך הטלת עונשים מרתיעים**" (שם, כבוד השופט א' שטיין, פסקה 18). כן הפנתה לע"פ 1178/14 מדינת ישראל נ' מיכלאשוילי (23.6.2014) (להלן - **עניין מיכלאשוילי**), שאף בו הודגש הצורך בהחמרת עונשם של עוברי עבירת שוד בנסיבות מחמירות.

20. בעניין נסיבות העבירה טענה המאשימה, כי הנאשם לא עבר את העבירה מתוך החלטה רגעית (באופן ספונטני) או מתוך ניצול הזדמנות שנקרתה בדרכו, אלא לאחר תכנון והיערכות, אשר התבטאו בנסיעה באוטובוס בכיוון הפוך מכיוון ביתו, תוך הצטיידות בכובע גרב ובתרסיס גז פלפל. הוא נכנס לביתה של אישה כבת 60 דרך החלון ולאחר שהנפגעת שהבחינה צעקה "גנב", הוא פגע בה בכך שריסס אל פניה גז פלפל ממרחק קצר. לאחר מכן, נטל את מפתחות הבית, נעל את הנפגעת ואת אמה בתוך ביתה של האם ובכך כלא אותן בתוך הבית. כתוצאה מהפגיעה, הנפגעת אף נזקקה לטיפול רפואי וכן נגרם נזק לחלון.

21. בעניין מדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה אל פסקי הדין הבאים:

(1) ת"פ (מחוזי ירושלים) 2745-02-19 מדינת ישראל נ' שוויקי וקריש (19.2.2020) (כבוד השופט ד' כהן-לקח) (להלן - **עניין שוויקי**) - הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בצוותא שנעברה כלפי קשישה שהייתה בביתה בגפה. הנפגעת הוכתה, נכבלה ונשדד רכוש רב מכספת ביתה. הוסכם על טווח ענישה בין 3 ל-6 שנות מאסר. נקבע מתחם עונש בין 3.5 ל-6.5 שנות מאסר בפועל. בהתחשב בהרשעותיו הקודמות ובעונשו של השותף, שהורשע בסיוע לשוד והושתו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי לנפגעת בסך 6,000 ₪ וחילוט רכבו (הוא ערער על העונש, אך חזר בו בהמלצת בית

המשפט: (ע"פ 6813/19 מיום 16.12.2019), הועמד העונש על 48 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת בסך 12,000 ₪.

(2) עניין מיכלאשוילי - המשיב הורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות שנעברה בחנות תכשיטים באמצעות אקדח דמה ותוך פגיעה פיזית בנפגע, בעבירת קשירת קשר לפשע ובעבירות תעבורה ובהן נהיגה ללא רישיון רכב וללא ביטוח. בית המשפט עמד על כך שמתחם העונש ההולם עבירת שוד בנסיבות מחמירות בנסיבות דומות הוא בין 3 ל-6 שנות מאסר (כפי שנקבע בעניין ע"פ 4013/13 זיני נ' מדינת ישראל (12.2.2014)). העונש הוחמר בערעור והועמד על 52 חודשי מאסר בפועל (חלף 40 חודש שנקבעו בבית המשפט המחוזי), מאסר מותנה, קנס בסך 2,000 ₪ ופיצוי לנפגעת בסך 8,000 ₪.

(3) ת"פ (מחוזי ת"א) 15251-11-19 מדינת ישראל נ' אל ח'ורי (15.2.2021) (כבוד השופט ב' שגיא) (להלן - עניין אל ח'ורי) - הנאשם הורשע בעבירת שוד מזוין ובעבירת היזק בזדון וכן צירף הליך נוסף שבמסגרתו הורשע בעבירת סמים. עבירת השוד נעברה בחנות נוחות באמצעות אקדח דמה ובעניינה נקבע מתחם עונש בין 30 ל-60 חודשי מאסר. לחובת הנאשם שלוש הרשעות קודמות. הושתו עליו 41 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך 10,000 ₪ ופיצוי בסך 1,000 ₪ לכל אחד משני המתלוננים.

(4) ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2019) (כבוד השופט א' שטיין) - נדחה ערעורו של קטין שהורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. דובר בשוד בחנות נוחות באמצעות אקדח דמה. הושתו 24 חודשי מאסר בפועל.

22. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם הוא בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי לנפגעת העבירה.

בעניין קביעת העונש בתוך המתחם טענה המאשימה כי יש לשקול את הודאת הנאשם ואת הכרתו באחריותו למעשים, שהביאו לחסכון בזמן שיפוטי. מנגד נטען כי יש לשקול את הרשעותיו הקודמות בעבירות מהסוג שנעברו עתה וכן את העובדה שעבר את העבירות בעת שתלוי נגדו מאסר מותנה בר הפעלה. עוד הצביעה המאשימה על כך שעל-פי תסקיר שירות המבחן, הנאשם אמנם מכיר באחריותו לעבירות, אך השליך את מעשיו על כך שהיה נתון להשפעת סמים, וכן עולה כי חרטתו נובעת מההליך המשפטי וכן כי טען שהצטייד בגז פלפל לשם הגנה עצמית.

23. המאשימה חזרה על התנגדותה לבקשת ההגנה להפניית הנאשם לגמילה בקהילה טיפולית ולדחיית גזירת דינו. לטענתה, כבר ניתנה לנאשם הזדמנות להשתלב בקהילה, אך הוא הורחק משם בשל התנהגותו הפוגענית והחמורה. עוד טענה, כי בכל מקרה עניינו כלל לא עמד בתנאי 'הלכת סוויסה' (בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סוויסה, פ"ד סד(3) 101 (2011)), כבוד השופט י' עמית (להלן - עניין סוויסה)), המצדיקים הפנייה לגמילה בשלב המעצר, וכן כי חומרת מעשיו גוברת על שיקולי שיקום. בהקשר זה הפנתה גם לעניין ע"פ 1167/21 חוג'יראת נ' מדינת ישראל (31.5.2021) (להלן - עניין חוג'יראת), בעניינו של מי שהורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, אשר בשלב גזירת עונשו כבר החל

הליך שיקום מוצלח. למרות זאת נקבע כי אין לאמץ את המלצת שירות המבחן לדחות בשל כך את מתן גזר הדין, תוך קביעה כי על שיקולי השיקום לסגת לנוכח חומרת המעשים.

24. לנוכח כלל טענותיה, טענה המאשימה כי יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש האמצעי של מתחם העונש. בהתאם לכך עתרה להשית עליו שלוש שנים ושמונה חודשי מאסר (44 חודש) ולהפעיל את המאסר המותנה במצטבר, כך שסך הכול יושתו עליו ארבע שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס וכן פיצוי משמעותי לנפגעת.

טענות ההגנה בעניין העונש

25. בא-כוח הנאשם ביטא את צערו על כך שלפי שיטתו, ההליך הנדון ירד מהמסלול שאליו כיוון. לטענתו, מלכתחילה הייתה מטרתו לסייע לנאשם להשתקם ולצאת ממעגל הסמים, אשר על-פי טענתו, עמד ברקע העבירות ולכן כבר בשלב הליך המעצר ביקש לבחון את אפשרות הפנייתו להליך גמילה בקהילה טיפולית. על-פי טענתו, שירות המבחן אף המליץ על כך וכמתואר לעיל, לאחר שהנאשם כבר היה עצור במשך כחודשיים, הוא הנאשם הופנה אל קהילה טיפולית סגורה, שבה שהה במשך שלושה חודשים (מיום 24.1.2021 עד יום 25.4.2021), שבמהלכם היה נקי מסמים. הרחקת הנאשם מהקהילה, על-פי טענת בא-כוחו, הייתה בשל "עבירות משמעת".

בא-כוח הנאשם חזר על בקשותיו בדיונים הקודמים לאפשר לנאשם לחזור אל הקהילה הטיפולית, שהסכימה לקלוט אותו שוב, אף שירות המבחן המליץ על כך ואף בהחלטה מיום 10.6.2021 נקבע כי אפשרות זו תידון בשלב הטיעונים לעונש. עתה, לנוכח ההמלצה החוזרת של שירות המבחן, חזר בא-כוח הנאשם וביקש לאפשר לנאשם לחזור אל תהליך הגמילה, תוך דחיית מתן גזר הדין. לטענתו, יש לבכר את אפשרות שיקום הנאשם, המתיישבת עם האינטרס הציבורי, על פני רצונו של בית המשפט שלא לעכב את סיום ההליך הנדון (כך נטען, ללא כל בסיס לטענה תמוהה זו). זאת לטענת בא-כוח הנאשם, מאחר שגמילת הנאשם מסמים תועיל לו, למשפחתו, לאשתו ולילדיו ולכלל הציבור. לטענתו, אף אין פסול בכך שנאשם מנצל את ההליך הפלילי כמנוף לשיקומו ולכן יש לאפשר לנאשם פעם נוספת למצות את ההזדמנות שכבר ניתנה לו ואשר לטענת בא-כוחו הופסקה אך בשל "בעיות משמעת". כן טען, כי הנאשם אף ער לכך שאם יכשל פעם נוספת, עניינו יוחזר אל בית המשפט ודינו ייגזר.

26. לחלופין, אם לא תאומץ המלצת שירות המבחן, כי אז לטענת בא-כוח הנאשם, יש להשית על הנאשם עונש קל באופן משמעותי מהעונש החמור שביקשה המאשימה, אשר לשיטתו, אינו הולם את נסיבות העבירות ואת נסיבותיו של הנאשם. בעניין זה טען, כי אף בהתחשב באמור בהצהרת נפגעת העבירה, יש להתחשב בכך שהנאשם הודה בשלב מוקדם של ההליך הנדון והכיר באחריות למעשיו. מטעם זה טען, כי אף לא ביקש לחקור את הנפגעת על הצהרתה ובכך להסב לה נזק נוסף. עם זאת טען, כי בעת פסיקת הפיצויים לנפגעת, יש לשקול את עובדות כתב האישום המתוקן ולא את תיאוריה בהצהרתה, אשר לטענתו, אף אין בהם כדי להשליך על משך המאסר שייקבע.

27. בא-כוח הנאשם טען כי מנעד הענישה בשל עבירת שוד הוא רחב וכי אין לאמץ את מתחם העונש על-פי שיטת המאשימה, אשר על-פי טענתו, אינו הולם את הנסיבות הנדונות.

בעניין מדיניות הענישה הנוהגת, הפנה בא-כוח הנאשם אל שלושה פסקי דין. לאחר עיון בהם נמצא כי לא ניתן ללמוד מהם לעניינו של הנאשם, בין מאחר שלא עסקו בענישה בשל הרשעה בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב), ובין בשל שונות מהותית בנסיבות שנדונו באותם מקרים.

אלו הם אפוא, פסקי הדין שאליהם הפנה בא-כוח הנאשם: ע"פ 772/13 יחיא נ' מדינת ישראל (29.6.2014) (כבוד השופט צ' זילברטל) - המערער הורשע בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) בחוק (ולא לפי סעיף 402(ב)) ובעבירת שהייה בישראל שלא כדין. בערעור הופחת מתחם העונש ונקבע בין 6 ל-28 חודשי מאסר, ונקבע עונש מאסר למשך 24 חודש (במקום 4 שנים); ע"פ 4841/13 ספי נ' מדינת ישראל (6.2.2014) (כבוד השופט א' רובינשטיין) - אמנם דובר בהרשעה בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 402(ב) בחוק), אך דובר בשני צעירים ששדדו ברחוב מכשירי טלפון ניידים. על שניהם הושתו 18 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית (איננו נדרשים לכך, אך במהלך השנים האחרונות חלה החמרה בענישה בשל מעשים אלו); ע"פ 6862/13 חג'אזי נ' מדינת ישראל (7.7.2014) - דובר במי שהורשע בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) (ולא לפי סעיף 402(ב)), בכך שתלש שרשת זהב מצווארו של הנפגע. הושתו עליו 40 חודשי מאסר, אך ערעורו התקבל בדעת רוב (כבוד השופט ד' ברק-ארז וכבוד השופט י' דנציגר), ועונשו הופחת ל-28 חודשי מאסר (כבוד השופט ע' פוגלמן שהיה בדעת המיעוט, סבר כי יש להפחיתו ל-34 חודש); ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל (4.4.2013) (כבוד השופט ס' גובראן) - המערער ואחרים תקפו אדם ברחוב באמצעות תרסיס שגרם לכאב בעיניו וגנבו ממנו את מכשיר הטלפון הנייד. גם בעניין זה דובר בהרשעה בעבירת שוד לפי סעיף 402(א). במסגרת הערעור הופחת עונש המאסר והועמד על 20 חודש (במקום 30); ע"פ 370/14 סלפית נ' מדינת ישראל (25.8.2014) (כבוד השופט צ' זילברטל) - דובר בהרשעה בעבירות גניבה, התפרצות ועבירות נשק. בהיעדר רלוונטיות, לא נדרשנו להליך זה.

28. בעניין נסיבות העבירה טען בא-כוח הנאשם, כי בניגוד לטענת המאשימה, לא ניתן לומר שהעבירות נעברו לאחר תכנון מוקדם. לטענתו, העובדה שבחודש נובמבר נמצא ברשות הנאשם כובע גרב אינה בהכרח מלמדת על תכנון ומכל מקום, מכתב האישום המתוקן הושמט כי הגעת הנאשם אל ביתה של הנפגעת הייתה לאחר ש"גמלה בלבו החלטה לבצע התפרצות לדירה לשם גניבה". לפיכך טען, כי אין זה ראוי שהמאשימה תטען כי העבירה נעברה לאחר תכנון. עוד טען, כי אמנם מטרת הנאשם, שהיה נתון להשפעת סמים, הייתה לפרוץ לבית ולגנוב, אך הוא לא תכנן לשדוד וכי המעשה התפתח לכדי שוד רק בשל כך הימצאות הנפגעת ואמה בבית, מאחר שהנפגעת יצאה לכיוון הנאשם וצעקה "גנב". רק בשל כך הוא ריסס את גז הפלפל, יצא מהבית ונעל את הדלת, אך מעבר לכך לא פגע הנאשם בנפגעת וכי דובר בשוד שהיה אירוע ספונטני שאירע לאחר הגניבה.

ראוי להדגיש כבר עתה כי טענת בא-כוח הנאשם אינה אלא **בטענה תמוהה מאד - אף זאת בלשון המעטה - שלפיה עבירת השוד בנסיבות מחמירות נעברה אך בשל התנהלותן של הנפגעות, אשר התנהגו בביתן שלהן כבתוך שלהן, בשל כך שהנפגעת יצאה לראות מי מסתובב בביתה ואף כינתה את הנאשם בתואר "גנב", שאמנם תיאר את מעשיו. התקשינו אפוא, להבין את הטענה.**

29. בא-כוח הנאשם טען כי אין ללמוד על רמת הענישה מהפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, העוסקת בנסיבות חמורות יותר, וכי מתחם העונש ההולם הוא לכל היותר בין 10 ל-30 חודש.

לעניין נסיבותיו של הנאשם טען בא-כוחו, כי יש לשקול את השיקולים הבאים: הודאתו בשלב מוקדם, הכרתו באחריות למעשיו, חסכון זמן שיפוטי וחסכון בשמיעת עדות הנפגעת; התסקירים החיוביים מטעם שירות המבחן; רצונו להשתקם ולקיים חיי משפחה; אכזבתו מהתנהלותו עד היום, לרבות אכזבתו מכישלונו בתהליך השיקום, אשר בעטיו אינו יכול לצאת ממעגל הסמים שבו הוא נתון; הנזק שייגרם לאשתו הצעירה, הנאלצת לגדל את ילדיהם בגפה; העובדה שמדובר בעבירת התפרצות שהסתבכה לשוד; משך המעצר ומשך תקופת השהייה בקהילה טיפולית.

לנוכח האמור טען בא-כוח הנאשם כי על עונשו של הנאשם להיות בחלקו הנמוך של מתחם העונש, גם אם בשל הרשעותיו הקודמות אינו יכול להיות בתחתית המתחם ממש. בהתאם לכך, להשית עליו לכל היותר 15 חודשי מאסר בפועל.

דברי הנאשם

30. על-פי פרוטוקול הדיון, לא ברור מדוע לא הובאו דברי הנאשם. לכן אין לי אלא להניח כי הנאשם לא ביקש להוסיף על דברי בא-כוחו וכי מחמת תקלה הדבר לא נכתב. מכל מקום, דברי הנאשם הובאו בתסקירים מטעם שירות המבחן, לרבות בתסקיר האחרון, כמפורט לעיל.

דיון והכרעה

(1) אפשרות דחיית העונש כדי לאפשר טיפול גמילה בקהילה טיפולית

31. לאחר בחינת טענות הצדדים ומהטעמים שיובאו עתה, לא נמצא כל נימוק העשוי להצדיק את דחיית מתן גזר הדין, כדי לאפשר לו לפנות תחילה לתהליך גמילה במסגרת קהילה טיפולית.

ראוי להזכיר, כי אף המותב שדן בהליך המעצר קבע כי ספק רב אם ישנה הצדקה להפניית הנאשם להליך גמילה עוד בשלב המעצר ואף חזר על כך בשלוש החלטותיו (מיום 10.12.2020, מיום 30.12.2020 ומיום 18.1.2020). כאמור שם, הטעם לכך הוא כי הנאשם כלל אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה כמצדיקים הפניית נאשם עצור להליך גמילה בשלב המעצר ובטרם הוכרע דינו.

כידוע, "הכלל הוא כי העיתוי הראוי לגמילה מסמים הוא בשלב גזירת הדין וריצוי העונש" (עניין סוויסה, פסקאות 7-8). רק אם הנאשם החל בגמילה עוד לפני שעבר את העבירה שהביאה למעצרו, אם פוטנציאל הצלחת הגמילה גבוה ואף יש בו כדי לתת מענה הולם למסוכנות הנשקפת ממנו, ניתן יהיה לשקול את אפשרות הפנייתו לגמילה גם בשלב במעצר (שם).

בנאשם הנדון לא התקיים אף לא אחד מהתנאים המצטברים האמורים. אפילו היו מתקיימים, עדיין ישנם שיקולים רבים

נוספים שיש לשקול בטרם יופנה להליך גמילה בשלב המעצר, אשר ספק אם התקיימו בעניינו של הנאשם (ראו את עשרת השיקולים המנויים בעניין סוויסה, פסקה 9). בכלל זה השיקולים הבאים: סוג העבירה שבה הואשם - "ככל שהעבירה ונסיבותיה חמורות יותר כך מצטמצם כוחו של החריג (...). לא עבירות אלימות כעבירות סמים 'רגילות'" (שם, פסקה 9); הרשעותיו הקודמות של הנאשם - "לא דינו של מי שאין לו עבר פלילי מכביד... כדין... מי שמרחף על ראשו מאסר על תנאי" (שם, פסקה 19); שלב ההליך העיקרי - זאת בשים לב בין השאר לכך ש"גזר הדין עלול לקטוע את הליך הגמילה הארוך ומה טעם בהתחלת תהליך גמילה... כשתוצאות הדיון בעניינו עלולות לסכן תהליך זה?" (בש"פ 523/95 מדינת ישראל נ' עזמי (24.1.1995) (השופט אור))..." (שם, פסקה 19); גזר הדין הצפוי לנאשם - "במערכת השיקולים הכולל יש לקחת בחשבון את גזר הדין הצפוי אם יורשע הנאשם... ואת האפשרות כי גם בהנחה שהנאשם יתמיד ויצליח בטיפול הגמילה, המותב הדין בתיק העיקרי יגזור עליו מאסר בפועל..." (שם, פסקה 9).

32. חרף הספק שהיה למותב שדן בהליך המעצר בדבר ההצדקה להפניית הנאשם להליך גמילה, הוא ראה לנכון לתת לנאשם הזדמנות לפנות להליך זה בקהילה הטיפולית, אך הנאשם נכשל שם כישלון חרוץ ולכן הורחק משם בשל התנהלותו הפוגענית החמורה, המתמשכת והחוזרת ונשנית. בניגוד מוחלט לטענת בא-כוחו, לא דובר ב"עבירות משמעת" קלת ערך שעבר הנאשם בקהילה הטיפולית ואף לא דובר באירוע חד פעמי. שהייתו במקום הופסקה והוא הורחק "לאחר", "לאחר אירוע חריג ואלימים מצדו בקהילה" (הודעת שירות המבחן מיום 25.4.2021).

לאחר ששירות המבחן התבקש "לפרט באופן ברור יותר את הנסיבות אשר הובילו להוצאת הנאשם מקהילת 'אלפטאם'" (החלטה מיום 27.4.2021), הובא התיאור הבא: "בחודשים מרץ-אפריל החלו להופיע בעיות משמעת והתנהגויות פוגעניות ומאיימות כלפי המטופלים האחרים. ביום 25.4.2021 התקבלה החלטת הצוות המקצועי של הקהילה על הרחקתו של מוחמד [הנאשם] מהקהילה וזאת עקב חריגות חמורות חוזרות ונשנות על חוקי הקהילה ותנאיה שכללו בין היתר התפרצויות זעם, איומים על מטופלים וסירובים לתפקוד השוטף בתוך הקהילה" (הודעה משלימה מיום 23.5.2021).

אין מדובר ב"עבירות משמעת", אין מדובר באירוע חד פעמי, אלא בהתנהלות חמורה, פוגענית, מתמשכת כלפי מטופלים בקהילה תוך סירוב לשתף פעולה עם כללי הקהילה.

33. לנוכח העבירות שעבר הנאשם והעובדה שהוא צפוי לעונש מאסר שאינו קצר, אין מקום לאפשר את דחיית גזירת דינו או את דחיית עונש המאסר כדי לאפשר לו לפנות כבר עתה להליך גמילה בקהילה טיפולית. כך בדרך כלל וכך על אחת כמה וכמה לאחר שניתנה לו הזדמנות אך הוא נכשל בה. לא ניתן לחלוק על חשיבותו של תהליך הגמילה מסמים שהנאשם מבקש להשתלב בו ואף דומה כי לא ניתן לחלוק על כך שהוא זקוק לכך, אולם אין כל מניעה שישתתף בתכנית טיפולית מתאימה במסגרת שירות בתי הסוהר. לא אחת נקבע, כי "מקום בו גזר בית המשפט דינו של נאשם למאסר בפועל, יכול הנאשם למצוא תיקונו בהליכי גמילה בבית הסוהר במהלך מאסרו" (בש"פ 2642/91 מדינת ישראל נ' יוסף ביטון (לא פורסם, 23.6.1991) (השופט מצא)) (עניין סוויסה, פסקה 8). אם הנאשם באמת רוצה להיגמל מסמים ואם רצונו בכך הוא רצון כן ואמתי וכי אין מדובר ברצון לעבור אל מסגרת הקהילה הטיפולית רק כדי לנסות להימנע ממאסר, כי אז אין כל הכרח שתהליך הגמילה יהיה דווקא במסגרת חיצונית, קודם לנשיאה בעונש. כך

בדרך כלל וכך על אחת כמה וכמה במקום שבו כבר ניתנה לנאשם הזדמנות לתהליך גמילה במסגרת מעצרו, אך כאמור, בשל התנהלותו הפוגענית והחמורה לאורך זמן, סולק מאותה מסגרת.

לבסוף וכידוע, המלצת שירות המבחן לאפשר לנאשם הזדמנות נוספת להיקלט בקהילה הטיפולית עוד בטרם יגזר דינו, אינה בהכרח מחייבת. **"כפי שנקבע לא אחת, בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן, הגם שיש ליתן להן את המשקל הראוי. ראייתו של בית המשפט רחבה יותר, וכוללת התייחסות למכלול של נסיבות ושיקולים, אשר אינם נמנים, בהכרח, על מערכת השיקולים המנחים את קצין המבחן** (רע"פ 9316/17 נדא שאער נ' מדינת ישראל (25.12.2017); רע"פ 16/9460 גרנבי נ' מדינת ישראל (12.3.2017) (רע"פ 638/18 גולן נ' מדינת ישראל (1.5.2018), כבוד השופט א' שוהם, פסקה 13).

(2) דין בעונשו של הנאשם

קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים אשר נפגעו מהעבירות ומידת הפגיעה בהם

34. הערכים החברתיים שעליהם באה **עבירת השוד** להגן הם שלומו של הציבור, כבודו, ביטחונו, שלמות גופו ונפשו וכן ההגנה על פרטיותו, על רכושו ועל קניינו (ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל (15.1.2014), כבוד השופט ס' ג'ובראן, פסקה 30)). עבירת השוד ובמיוחד זו הנעברת בנסיבות מחמירות, היא מהעבירות החמורות בספר החוקים. **"חומרתה הרבה של עבירת השוד הודגשה זה מכבר... לאור השפעותיה ארוכות הטווח על קורבן העבירה - אשר פעמים רבות סובל מטראומה וחרדה לזמן ממושך - וכן על תחושת הביטחון של הציבור כולו. חומרה זו מובילה לכך שמדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה זו כוללת עונשי מאסר בפועל, וזאת אף במקרים בהם שירות המבחן ממליץ להימנע מכך לאור שיקולי שיקום** (ע"פ 7519/18 אבו סינה נ' מדינת ישראל (14.2.2019))" (עניין חוג'יראת, כבוד השופט י' אלרון, פסקה 11).

35. הערכים החברתיים המוגנים הנפגעים מעבירת ההתפרצות למקום מגורים, דומים בעיקרם לערכים החברתיים המוגנים הנפגעים מעבירת השוד. כך נאמר לעניין זה:

"אין צורך להכביר מילים על נפיצותן, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כדוגמת זו שביצעו המשיבים. לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ'עבירות נגד הרכוש' (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות

שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצת באמירה: 'ביתו של האדם - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008), כבוד השופט ח' מלצר, פסקה 8 (להלן - עניין אואזנה)).

עבירת ההתפרצות לבית מגורים אינה אפוא, רק עבירת רכוש. שכן, "מעבר להיבט הכלכלי הנוסף בגניבת הרכוש, מדובר גם בערעור תחושת הביטחון של הציבור בצד עוגמת הנפש והבהלה שהן מנת חלקם של תושבים שלווים, הנפגעים כתוצאה מביצוע עבירות מעין אלה" (ע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי (1.1.2014), כבוד השופט א' שהם, פסקה 13 (להלן - עניין אלעוקבי)).

36. חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם אף נלמדת מהעונשים הקבועים לצדם. העונש המרבי הקבוע לעבירת שוד בנסיבות מחמירות, הוא עשרים שנות מאסר (סעיף 402(ב) בחוק), ואילו העונש המרבי הקבוע לעבירת התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, הוא שבע שנות מאסר (סעיף 406(ב) בחוק). אף בכך יש כדי לבטא את חומרת העבירות, את חומרת הפגיעה בערכים המוגנים ואף את רמת הענישה הראויה שיש להשית על עוברי עבירות אלו (ע"פ 3124/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.2019), כבוד השופט א' שטיין, פסקה 16; ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון (14.2.2021), כבוד השופט א' שטיין, פסקה 8).

37. העבירות נעברו בתוך ביתה של האם שהייתה בביתה עם בתה. תקיפת הבת, הנפגעת, הייתה תולדה של עבירת ההתפרצות, כדי לאפשר לנאשם להימלט, לאחר שכלא את השתיים בביתה של האם ונמלט עם המפתח. כפי שעוד נעמוד על כך בהמשך הדברים, מעשיו אלו מחמירים את מעשיו. לפיכך, בנסיבות האמורות, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא למצער, במידה בינונית.

מדיניות הענישה הנוהגת

38. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות של הרשעה בעבירת שוד בנסיבות מחמירות ובעבירת התפרצות, מעלה טווח ענישה רחב, הנובע משוני בנסיבות בין המקרים השונים. שוני אשר מתבטא בין השאר בכך שלא תמיד ישנו שימוש בנשק, יש שוני בסוגי הנשק, במידת האלימות שננקטה כלפי הקורבן, בחומרת הפגיעה בו, בזוהו (אם דובר בקטין, קשיש או מוגבל שחולשתם נוצלה), במספר המשתתפים, בהיקף נזקי הרכוש שנגרמו, במקום השוד וגורמים רבים נוספים המשתנים ממקרה למקרה, העשויים השליך על העונש (ראו לעניין זה: ע"פ 5430/16 אפשטיין נ' מדינת ישראל, (1.8.2017), כבוד השופט ג' קרא, פסקה 12; ע"פ 4442/19 מדינת ישראל נ' שוץ (13.11.2019), כבוד השופט ע' ברון, פסקה 10; עניין חוג'יראת, פסקה 12).

39. בחינת הפסיקה שנסיבותיה קרובות, ככל הניתן, לנסיבות המקרה הנדון, מעלה כי הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה (כמפורט לעיל) אמנם משקפת את מדיניות הענישה הנוהגת ואת מתחמי הענישה המקובלים בנסיבות דומות. כך, בעניין שוויקי, הושתו על הנאשם 48 חודשי מאסר בפועל; בעניין מיכלאשוילי, עונש המאסר בפועל הועמד על 52

חודש (חלף 40 חודש שנקבעו בערכאה הדיונית); בעניין אל ח'ורי, עונש המאסר הועמד על 41 חודש.

כך עולה גם ממקרים נוספים ובהם למשל, עניין אלעזקבי שנסיונותיו היו דומות, בכך שעבירת ההתפרצות לבית מגורים הפכה לשוד בנסיבות מחמירות, שבמהלכו הותקף אחד מבני הבית שהבחין בשודד הגונב רכוש מהבית. בית המשפט העליון החמיר בעונש והעמידו על 38 חודשי מאסר בפועל (במקום 30 שנקבעו בבית המשפט המחוזי). בדומה, בעניין ע"פ 2257/13 חייפץ נ' מדינת ישראל (24.3.2013), דובר במי שהורשע על-פי הודאתו בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, אשר נעברה כלפי קשישה בעת שחזרה אל ביתה. המערער הפיל אותה, קרע מעליה שרשראות זהב ונמלט מהמקום. למרות שעברו הפלילי לא היה מכביד, עונש המאסר בפועל הועמד על 5 שנים.

40. כפי שהצביעה באת-כוח המאשימה, לא אחת נקבע כי מתחם העונש ההולם עבירת שוד בנסיבות מחמירות, הוא בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל. כאמור בעניין מיכלאשוילי, "בית משפט זה אישר לאחרונה כי מתחם הענישה ההולם בעבירת שוד בנסיבות מחמירות בנסיבות דומות, נע בין שלוש שנים לבין שש שנות מאסר וקביעה זו תנחה אף אותנו (ע"פ 4012/13 זיני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (12.2.2014))" (שם, כבוד השופט ע' פוגלמן, פסקה 7).

שקילת הנסיבות הקשורות בעבירה

41. נסיבות מעשי העבירות חמורות, הנובעות בין השאר, מהצטיידות הנאשם בגז פלפל לשם התפרצותו אל הבית. לעצם הצטיידות זו ישנו היבט מסוכן, אשר התממש, בכך שלאחר שהנאשם הופתע מנוכחותה של הנפגעת, הוא נקט אלימות כלפיה בכך שהתיז את גז הפלפל אל עבר פניה ועיניה. אפילו מלכתחילה לא תכנן להשתמש בגז הפלפל, עצם ההצטיידות בנשק מסוג זה הסלימה את מעשה ההתפרצות. כך נאמר בנסיבות דומות בעניין אלעזקבי, עת הפורץ הצטייד בסכין (שם, פסקה 13):

"כשיקול נוסף לחומרה, יש לזקוף לחובת המשיב גם את העובדה כי הוא הצטייד בסכין טרם כניסתו לבית. הצטיידות זו הכניסה לזירת האירוע מימד מסוכן ביותר, וכאשר המשיב נתקל במתלונן הוא בחר להיאבק בו, כשהוא מחזיק בסכין, תוך התעלמות מקריאות להניח את הסכין מידיו. אכן, המשיב לא תכנן לעשות שימוש באלימות כלפי בני הבית, אך האפשרות כי יתפתח עימות עם מי מהם, הינה תולדה טבעית של עצם ההתפרצות לבית מאויש, כאשר כניסתו של המשיב לבית כשהוא מצויד בנשק קר 'הסלימה את הסיכון לעימות מזוין', כלשון בית משפט קמא".

חומרת נסיבות העבירה נובעת אם כן, מכך שעבירת התפרצות למקום מגורים עלולה להסלים לעבירת שוד בנסיבות מחמירות, כפי שאמנם אירע, בשל התפתחות לא צפויה הנובעת מנוכחות של בני הבית בביתם. כפי שנאמר לעניין זה, **"כתב האישום שהוגש נגד המערער מתאר אירוע חמור ביותר, שיכול היה אף להסתיים בתוצאות קשות בהרבה, גם אם המערער לא כיוון לכך מלכתחילה. התפרצות לבית מגורים, מעבר לפגיעה הקשה הכרוכה בה**

מבחינת קניינם, פרטיותם וכבודם של בני הבית, עלולה להידרדר על נקלה לאירוע אלים שקשה לחזות את תוצאותיו, בשל התפתחויות בלתי צפויות (ראו למשל: ע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, פסקה 13 (1.12014))" (ע"פ 6002/15 אבו סרייה נ' מדינת ישראל (9.3.2016), כבוד השופט ד' ברק-ארז, פסקה 14).

42. נוסף לאמור, נסיבות מעשי העבירות אשר נשקלו הן אפוא, גם אלו: **ראשית**, דובר בעבירות אשר נעברו לאחר תכנון והכנה. אפילו תתקבל טענת הנאשם, כי כובע הגרב היה ברשותו בשל מזג האוויר החורפי במועד העבירות, עדיין ישנן די עובדות התומכות בכך שדובר במעשה מתוכנן. הנאשם נסע בכיוון הפוך מכיוון הנסיעה אל מקום מגוריו, ללא שהובא הסבר לכך, כשם שלא הוסברה סיבת ירידתו מהאוטובוס במקום שבו ירד, זולת כוונתו לפרוץ לבית במקום. כך גם כניסה לבית זר דרך חלון עם סורג שבור כדי לגנוב, אינה אלא מעשה מתוכנן; **שנית**, הנאשם עשה את מעשי העבירות לבדו, ביוזמתו ומתוך רצון להשגת כסף קל, מבלי שאיש השפיע עליו לעשות כן; **שלישית**, הנאשם גרם לנפגעת נזקים פיזיים ונפשיים חמורים (כמפורט בהצהרת הנפגעת). אמנם בסופו של דבר לא נגרם לנפגעת נזק רכוש כבד בשל גניבת תיקה, אך הנזק לא נמנע בשל חרטת הנאשם, אלא רק בשל תפיסתו עם הרכוש הגנוב. בנוסף לכך נגרם גם נזק לחלון שהנאשם שבר, אשר עצם הצורך בתיקונו כרוך גם בהוצאה כספית וגם בטרחה לא מבוטלת; **רביעית**, אף אם הנאשם עשה את מעשי העבירות בעודו נתון להשפעת סמים, הוא הבין את מעשיו ואף את הפסול במעשיו וחזקה עליו כי יכול היה להימנע מכך; **חמישית**, התזת גז פלפל אל פניו של אדם ואל עבר עיניו ובמיוחד ממרחק קצר, הוא מעשה אלים ואכזרי, אשר נעשה תוך ניצול חולשתה של הנפגעת, אשר נתקלה באופן מפתיע בזר שנכנס לבית אימה החולה, השוכבת במיטתה.

קביעת מתחם העונש ההולם - סיכום

43. מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, שלפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבות שבהן נעברו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל על הנאשם וזאת תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו ממעשי העבירה, במידת הפגיעה בערכים אלו ובמדיניות הענישה הנהוגה.

בהתאם לכך, לנוכח חומרת מעשי העבירות שבהן הורשע הנאשם, הנסיבות שבהן נעברו, הענישה המחמירה אשר נקבעה לצד העבירות שעבר ואשר בהן הורשע, מדיניות הענישה הנהוגת, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים, כפי שכל אלו פורטו לעיל, מתחם העונש ההולם במקרה הנדון הוא אמנם כפי שטענה המאשימה, **בין שלוש לשש שנות מאסר**.

נסיבותיו של הנאשם (שאינן קשורות במעשי העבירות)

44. במסגרת נסיבותיו של הנאשם נשקלה העובדה שלחובתו הרשעות קודמות בעבירות מהסוג הנדון, אך חומרתן פחותה. כך, מהרשעה להרשעה עולה דרגת חומרת העבירות שהוא עובר, הוא אינו מפנים את חומרת מעשיו ואף הענישה שהושתה עליו לא הייתה עבורו גורם מרתיע. תחילה הורשע בחטיפת ארנקים (בשנת 2015), לאחר מכן הורשע בעבירת קשירת קשר לפשע ובהסגת גבול פלילית (בשנת 2018) ועתה הורשע בעבירת שוד בנסיבות מחמירות ובעבירת התפרצות.

חומרה נוספת נובעת מכך שהנאשם עבר את העבירות זמן לא רב לאחר ששוחרר מהמאסר שנשא בעוד מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו.

עם זאת, ניתן משקל מסוים לבקשת הנאשם להשתלב בהליך גמילה, אך גם ניתן משקל לכך שחרף ההזדמנות שניתנה לו לעשות כן, נכשל בכך בשל התנהגותו החמורה והפוגענית אשר נמשכה לאורך זמן. מטעם זה, אמנם ניתן משקל לשהייתו בקהילה הטיפולית במשך שלושה חודשים (מיום 24.1.2021 עד 25.4.2021), אך המשקל שניתן לכך אינו רב.

45. נשקלה גם העובדה שהנאשם הוא אב לשלושה ילדים קטנים (בני 1-3), אשר מאסרו עלול להשליך על חייהם ולפגוע בהם בהיבטים רבים. כן נשקלה העובדה שבשל מאסרו, נאצלת אשתו לשאת לבדה בעול גידול ילדיהם וכי אף נטל פרנסתם מוטל עתה רק על כתפיה.

46. אמנם ניתן משקל להודאת הנאשם במעשי העבירות ואף ניתן משקל לחרטה שהביע, אך גם ניתן משקל לשלוש העובדות הבאות:

ראשית, כפי שטענה באת-כוח המאשימה בצדק רב, על-פי התסקיר מטעם שירות המבחן, הודאת הנאשם וחרטתו באה בעיקר לנוכח ההליך המשפטי והשלכותיו עליו, על אשתו ועל ילדיו. אף ניכר כי בבסיסה עמדה תקוותו כי הודאתו תאפשר לו להשתלב בתהליך גמילה בקהילה טיפולית, בשונה מגמילה במסגרת המאסר.

שנית, יש לזכור, כי זמן קצר לאחר שהנאשם כלא את הנפגעות ונמלט מביתן עם הרכוש ששדד מהן, הוא נתפס עם תיקה של הנפגעת ועם מפתחות הבית ברשותו. כך שדומה כי בכל מקרה לא עמדה לו אפשרות של ממש להימנע מהודאה במעשיו.

שלישית, הודאת הנאשם בבית המשפט לא הייתה בהזדמנות הראשונה והמתבקשת, אלא רק לאחר שהבטיח את האפשרות שניתנה לו במסגרת הליך המעצר, לצאת לתהליך גמילה בקהילה, אשר בסופו של דבר כשל בו, כמתואר לעיל.

חשוב להדגיש, כי אפילו נמנע הנאשם מלהודות בעובדות כתב האישום בשל כך שחלק על חלק זעום וזניח מעובדות כתב האישום, דבר לא מנע ממנו להודות רק בעובדות שעליהן לא חלק (לכל היותר הייתה המאשימה צריכה להחליט, אם היא עומדת על הוכחת העובדות השנויות במחלוקת או מסתפקת באלו שבהן הודה הנאשם). בדומה, יש קושי לומר כי הנאשם הביא לחסכון בזמן שיפוטי, שעה שבמסגרת ההליך הנדון התקיימו לא פחות **משלושה-עשר דיונים** (שישה בהליך המעצר ושבעה בהליך העיקרי). ניתן להניח כי אילו נשמעו עדויות בהליך הנדון, הוא היה מתקצר באופן משמעותי (רשימת העדים כוללת את צ"ק, נהג אמבולנס ומספר שוטרים, שניכר כי רובם טכניים).

שיתוף פעולה והודאת נאשם הם נסיבות אשר מצדיקות הקלה בעונשו של נאשם ובייחוד אם הובילו לחיסכון בזמן

השיפוט. אף אין כל מחלוקת על כך שבכל מקרה, "כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו" (סעיף 40א(6) בחוק). עם זאת, נסיבות שבהן הודאה והכרה באחריות יצדיקו הקלה של ממש בעונש, הן אותן נסיבות - אשר למרבה הצער הפכו לנדירות - שבהן הודאת הנאשם הביאה באופן אמיתי לחסכון בזמן שיפוט. כך בדרך כלל וכך במיוחד באותן נסיבות, כמו המקרה הנדון, שבהן הנאשם נתפסו אם שלל השוד זמן קצר לאחר שהתרחש ולכן מצופה היה שההליך המשפטי לא יתמשך שלא לצורך.

47. **לסיכום עניין זה:** "חסכון בזמן שיפוט" אינו סיסמה ריקה נעדרת תוכן, הנאמרת לתפארת המליצה כשיקול להקלה בעונש כל אימת שנאשם מודה במעשיו. חיסכון בזמן שיפוט הוא שיקול רציני ומשמעותי, שאמנם מצדיק הקלה בעונשו של נאשם, אך הוא שמור לאותם מקרים שבהם שיקול זה התקיים, כך שהודאת הנאשם הביאה **בפועל** לחסכון בזמן שיפוט. במקרים אחרים שבהם הנאשם הודה במעשיו, הכיר באחריות למעשי העבירות שעבר והביע חרטה על מעשיו, אך בפועל לא חסך כל זמן שיפוט, בהחלט יינתן משקל של ממש לעצם ההודאה, להכרה באחריות או לחרטה, אם היו. אולם אם נמצא כי למרות כל אלו לא היה כל חיסכון בזמן שיפוט - אולי אף להפך - ממילא אין מקום ואף אין הצדקה לשיקול עובדה אשר כלל לא התקיימה, שאינה נכונה ואשר אינה עומדת במבחן המציאות.

גזירת העונש המתאים לנאשם

48. שקילת כל השיקולים שעליהם עמדנו, לרבות עמדת המאשימה וטענותיה של ההגנה, מובילה לכך שיש להעמיד את עונש המאסר שיושט הנאשם **בשליש התחתון** של מתחם העונש, אך לא בתחתיתו של המתחם. זאת לצד מאסר מותנה שישמש גורם מרתיע מפני חזרת הנאשם לעבור עבירות מהסוג שבהן הורשע.

מהטעמים שנדונו לעיל, לא נמצאו שיקולי שיקום המצדיקים חריגה לקולה ממתחם העונש.

49. המאסר המותנה למשך ארבעה חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם, יופעל חלקו בחופף לעונש המאסר שיושט בשל העבירות נושא ההליך הנדון וחלקו במצטבר. זאת בהתאם להלכה שלפיה בדרך כלל יש להעדיף ענישה מצטברת על פני ענישה חופפת (ע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.2.2015), מ' מזוז, פסקה 14. ראו גם פסקאות (18-14).

50. הנאשם אף יחויב בתשלום קנס וכן בתשלום פיצויים לנפגעות העבירה. לשם כך נשקלו בין השאר העובדה שלפיה וכידוע, הפיצוי לנפגע הוא בעיקרו "**אקט סמלי-חינוכי-ערכי ואינו מהווה פיצוי ממשי**" (ע"פ 11178/04 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2005), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה א(5)). בדומה, הוא אינו פיצוי הממצא את כלל הסעדים האזרחיים העומדים לרשות הנפגע (רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.8.2007), כבוד הנשיאה ד' ביניש, פסקה 21).

גזר הדין - סיכום

51. על הנאשם נגזרים אפוא, העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך שלושים ושמונה חודש.

הפעלת ארבעת חודשי המאסר המותנה אשר הוטלו על הנאשם בת"פ (שלום ירושלים) 34447-06-18 מיום 30.12.2018, כך מחציתו בחופף לעונש המאסר כאמור לעיל ומחציתו במצטבר.

בהתאם לכך, סך כל תקופת המאסר בפועל המושתת על הנאשם היא ארבעים חודש, בניכוי תקופות מעצרו מיום 26.11.2020 עד יום 24.1.2021, וכן מיום 26.4.2021 עד היום (מועד מתן גזר הדין).

ב. מאסר מותנה למשך שישה חודשים. הנאשם לא יישא בכך, אלא אם כן יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך שלושה חודשים. הנאשם לא יישא בכך, אלא אם כן יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת אלימות או עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. פיצוי לנפגעת ש"א בסך 1,500 ₪, ופיצוי לנפגעת צ"ק בסך 8,000 ₪.

הנאשם רשאי לשלם את הפיצויים בתשלומים חודשיים ובלבד שלא יהיו יותר מעשרה, כך שהתשלום האחרון ישולם לכל המאוחר תוך עשרה חודשים מהיום.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או עשרה ימי מאסר תמורתם.

המזכירות תמציא את גזר הדין לשירות המבחן. כמו כן גזר הדין יומצא אל הנפגעות, באמצעות המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך ארבעים וחמישה יום.

ניתן היום, ט"ז באלול התשפ"א, 24 באוגוסט 2021, במעמד הנאשם ובאי-כוח הצדדים כמפורט בפרוטוקול הדיון מהיום.

תמר בר-אשר,
שופטת